

ΣΤΑΝΙΣΛΑΒ ΣΤΡΑΤΙΕΒ

ΤΟ ΣΑΚΑΚΙ

ПОУ ВЕЛАЗЕИ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ/ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Ιβάν Αντόνωφ: Ζάχος Πιτσικάλης
Κουρέας: Χρήστος Καστόρης
Αφεντικό του Κουρέα: Άγγελος Κανάς
Ευγένιος: Σπύρος Κορώνης
Τζόρο: Λευτέρης Πανοσιάν
1η Χωρικός: Όλγα Λάου
Ντίκα: Νατάσα Σαμαρά
Υπάλληλος I: Ειρήνη Νοικοκύρη
Άνθρωπος στο ασανσέρ: Άγγελος Κανάς
Γυναίκα του ανθρώπου στο ασανσέρ: Σοφία Τσιρώνη
2η Χωρικός: Σοφία Τσιρώνη
Υπάλληλος II: Ματίνα Στουπάκη
Προϊσταμένη: Αγγελική Πιπέρα
Υπάλληλος III: Χριστίνα Ανδρούτσου
Υπάλληλος IV: Μελίνα Γεροντάκη
Ντερμεντζίεβα: Φαίη Βόμβα
Νοικοκυρά: Νατάσα Σαμαρά
Υπάλληλος V: Όλγα Λάου
Κόρη του ανθρώπου στο ασανσέρ: Ειρήνη Νοικοκύρη
Ψυχίατρος: Μάρτζι Τακανίκου
Υπάλληλος VI: Μαρία Θεοδωροπούλου
Ιβάνωφ: Χρήστος Καστόρης

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ – ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ:

Σκηνοθεσία - Διδασκαλία: Γεωργία Αθανασιάδου
Σκηνικά - Κοστούμια - Artwork: Ελένη Νανοπούλου
Μετάφραση Κειμένου: Νότης Παρασκευόπουλος
Κατασκευή σκηνικού: Χρήστος Σταματελόπουλος
Παραγωγή: Τμήμα Πολιτισμού - Δήμος Αγίου Δημητρίου

*Ευχαριστούμε το Μουσείο Εκπαίδευσης Αγίου Δημητρίου για την παραχώρηση των γραφείων της παράστασης.

Το θέατρο είναι πολύ περισσότερο από απλή ψυχαγωγία. Είναι ένας κόσμος όπου οι ιστορίες ζωντανεύουν και οι συναισθηματικές συγκινήσεις μεταφέρονται. Μέσα από το θέατρο, οι άνθρωποι βιώνουν εντονότερα την ανθρώπινη εμπειρία, αντιμετωπίζοντας θέματα και συναισθήματα που μπορεί να μην είχαν συναντήσει αλλιώς. Και όταν ασχολούμαστε με το θέατρο, δεν ανακαλύπτουμε μόνο την αξία της τέχνης, αλλά επίσης τη δύναμη της συνδεσιμότητας και της ενασχόλησης με τους άλλους.

Έτσι, το θέατρο δεν είναι απλώς μια σκηνή, αλλά ένας καθρέφτης της ανθρώπινης ύπαρξης και μια πηγή έμπνευσης για όσους τολμούν να το εξερευνήσουν.

Αγγελική Σαραβελάκη **Αντιδήμαρχος Πολιτισμού**

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ:

Το Θεατρικό Εργαστήρι επιστρέφει στις παραστάσεις με το έργο του Στανισλάβ Στρατίεβ: «Το σακάκι που βελάζει». Το έργο, ξεκινώντας από τον τίτλο του, σε προδιαθέτει σε μία σατιρική κωμωδία βασισμένη στο θέατρο του παραλόγου. Όμως μετά τις πρώτες αναγνώσεις και όταν αρχίσαμε να συζητάμε τις προσωπικές μας εμπειρίες, συνειδητοποιήσαμε ότι δεν πρόκειται ακριβώς για θέατρο του παραλόγου.

Καθώς ο συγγραφέας θίγει με τόσο καίριο τρόπο το ζήτημα της γραφειοκρατίας, αντιληφθήκαμε ότι πρόκειται για έναν «Υπαρκτό Παραλογισμό», κι αυτό γιατί το σύστημα της γραφειοκρατίας θρέφει αυτόν τον παραλογισμό, μέσα από ένα χλώδη λαβύρινθο διαδικασιών αλλά και συμπεριφορών. Έτσι, το έργο του Στρατίεβ, όσο αυτό το τέρας εκτρέφεται θα παραμένει επίκαιρο, όσα χρόνια κι αν έχουν περάσει.

Ωστόσο ο συγγραφέας δεν μένει μόνο σε αυτό το επίπεδο. Ο Ιβάν, κεντρικός ήρωας του έργου, με μεγάλη προσπάθεια και αποφασιστικότητα παλεύει για να κερδίσει αυτόν τον αγώνα και εν τέλει τα καταφέρνει...

Αυτό το πείσμα και την αποφασιστικότητα μας μεταφέρει ο Στρατίεβ μέσα από το έργο του και μας καταδεικνύει πως για να καταφέρουμε να ξεπεράσουμε κάθε δύσκολη διαδρομή, πρέπει να είμαστε εκεί με όλο μας το είναι, χωρίς να εγκαταλείπουμε τις αξίες και τα ιδανικά μας, μέχρι τη στιγμή που θα φτάσουμε στην κάθαρση, τη λύτρωση, το στόχο... κι ύστερα πάλι από την αρχή...

Καλή θέαση.

Γεωργία Αθανασιάδου

«Πολλά θεατρικά έργα έχουν παρασταθεί, πολλά δάκρυα έχουν χυθεί, πολύ γέλιο έχει ηχήσει. Έτσι μοναδική επιθυμία για το έργο μου, είναι να μην τρέξουν δάκρυα εκεί που χρειάζεται γέλιο και να μην ξεσπάσουν γέλια, εκεί που προτιμότερα είναι τα δάκρυα. Όπως βλέπετε, είναι μια σεμνή φιλοδοξία, που μου φαίνεται μάλιστα όχι και τόσο δύσκολα πραγματοποιήσιμη.»

Στανισλάβ Στρατίεβ

Νοέμβρης 1981

